

Da en Ordning som den ovennævnte, der efter sin Bessaffenhed ikkun egnede sig til at gennemføres ved Lov, maatte anses ikke blot som retfærdig, men ogsaa som særdeles paa-trængende, idet der, efter hvad Ministeriet havde erfaret, var Grund til at antage, at de her-omhandlede Personer, medmindre de inden en meget kort Frist saltes istand til at forevise et Hjemstedsbevis, vilde blive nødsagede til at opgive deres Hjem i Hertugdømmerne, og da Foranstaltningen, hvis dens Diemed skulde op-naas, saaledes ikke taalte at opsættes til Rigs-dagens Sammenkomst, blev det fundet nød-vendigt, at Sagens Ordning i Overensstem-melse med Foranførte i Henhold til Grund-lovens § 25 ske ved foreløbig Lov, i hvilken det iøvrigt fandtes tilstrækkeligt at bestemme,

at de Udgifter, der maatte blive paaførte Kommunerne ved Udstedelsen af de omhand-lede Hjemstedsbeviser, skulde erstattes dem af Statskassen, idet Spørgsmaalet om, hvorledes Statskassen senere skal søges holdt skadesløs for det den herved paaførte Tab ved en For-delning af samme paa alle Landets Kommuner, anløges retlest at burde forbeholdes Afgjørelse til et senere Tidspunkt ad den sædvanlige Lovgivningsvei. Indenrigsministeriet erhver-vede derfor Hans Majestæt Kongens Samtykke til den under 25de August d. A. udkomne foreløbige Lov om Udstedelse af extraordinære Hjemstedsbeviser, hvilken Lov i Henhold til den anførte Grundlovsbestemmelse ved det foranstaaende Lovforslag forelægges Rigsdagen til Beslutning.